

סדר הלימוד ליום י"ט אייר (ל"ד לעומר)

סדר לקוטי פתח"ן תימני:

הזרה קשה

דע כי צריך דוקא ודוי דברים, כי צריך לפרט את החטא, וצריך להתודות בדבורים בכל פעם על כל מה שעשה. ויש לזה מניעות רבות. לפעמים נשכח מאתו החטא, ויש שיכבד עליו מאד וקשה לו להוציא הדבור להתודות, ועוד מניעות רבות. וצריך לזה שמחה של מצוה, כגון חתונה של מצוה או שאר מצוה בשמחה.

כי שמחה הוא קומה שלמה מרמ"ח אברים ושם"ה גידים, ועל כן כשהוא שמח או מרקד, צריך לראות שיעבר בכל השמחה מראש ועד עקב, כי לפעמים השמחה רק ברגליו, ולפעמים בלב, או בהמחין, בחינת (ישעיה ל"ה): "ושמחת עולם על ראשם", אך עקר השמחה שיעבר בכל השמחה, הינו בכל הקומה שיש בהשמחה.

וצריך לזה מצוות רבות, כי שרש נקדות כל המצוות היא השמחה, כי (תהלים י"ט): "פקודי ה' ישרים משמחי לב", וכל מצוה מתרי"ג מצוות יש לה איבר מהשמחה, כל מצוה לפי בחינתה, ועל כן אם פגם באיזה מצוה הן מצוות עשה או לא תעשה. אזי כששמח ועובר והולך בקומת השמחה, אזי כשפוגע בזה האיבר שהוא כנגד אותה מצוה שעבר, אי אפשר לו לשמח שם, מחמת שפגם שם באותה המצוה שנקדחה שמחה כנ"ל, ואדרבא, יש לו דאגה שהוא הפך השמחה. בבחינת (שם ל"ח):

זָקַק נָתַן וְלֹא יַעֲבֹר

ג'תפח – צמח מורה רנ"ת זצ"ל "צדק מצוי מקוה שד"ך צהר מספרי רבנו יהיה תיקון רכ"ל" –
 – חק נתן ולא יעבור" יצא לאור ע"י הוצאת "נצחתי ואנצח" שע"י ישיבת תיקון המידות –

"אֲדַאג מַחֲטָאֲתִי", וְעַל־כֵּן עַל יַדֵּי זֶה מְרַגֵּישׁ וְנֹזֵכֶר הַחֲטָא שְׁעָשָׂה מִקְדָּם.

אך על ידי רבוי המצוות, כי אפלו פושעי ישראל מלאים מצוות כרמון' (חגיגה כז). על ידי זה נתבטל הדאגה של החטא המונעת השמחה, כי רבוי אור השמחה של רבוי מצוות שלו נתלהב ומבטל הפניעות של החטא ואזי יכול להתודות, ועל ידי ודוי דברים נתתקן עולם הדבור כמבאר במקום אחר (לעיל בסימן ע"ח), כי פגם החטא בנפש, והנפש הוא בחינת הדבור, בבחינת (שיר השירים ה): "נפשי יצאה בדברו", ועל כן צריך להתודות בדבורים ווקא לתקן ולבנות פגם הדבור, כמו שפכתוב (הושע י"ד): "קחו עמכם דברים ושובו אל ה'" ועין במקום אחר (שם). ועל ידי שנתקן ונבנה הדבור על ידי ודוי דברים, על-ידי-זה נעשה יחוד קדשא בריך הוא ושכינתה, שנתעורר הקול דלעלא ונתיחד עם הדבור, כי צריך התעוררות תחתון הינו לבנות הדבור, ועל-ידי-זה מתעורר ומתאזה הקול ומתיחד עם הדבור.

וזה בחינת (תהלים ק"ג): "עושי דברו לשמע בקול דברו" ואי תא בזתר (לך לך דף צ): 'זכין למשמע קלין מלעילא' הינו על-ידי "עושי דברו", שמתקנין הדבור על ידי זה 'לשמע בקול דברו', שנתעורר הקול להתיחד בדבור, וזכין למשמע קלין וכו'. (ויש בזה עוד דברים נפלאים בענין שמיעת קול נגינה וקול כלי זמר), וזה (ישעיה נ"א): "ששון ושמחה ימצא בה תודה וקול זמרה". הינו שנמצא בתוך הששון ושמחה, תודה, בחינת ודוי דברים, וקול זמרה כנ"ל:

תּוֹרַת קַעֲט

דַּע שְׂכַנְנָד כָּל מִינֵי מַחְלָקַת הֵן בְּגַשְׁמִיּוֹת הֵן בְּרוּחָנִיּוֹת שְׂאִינוּ יָכוֹל לְהִתְפַּלֵּל אִזּוּ לַעֲשׂוֹת מַה שְּׁצָרִיךְ בְּעִבּוֹדַת הַשֵּׁם. כִּי הַכֹּל בְּכֹל מַחְלָקַת, שְׁעוֹמְדִים וְחוֹלְקִים עָלָיו וְרוֹצִים לְבַטֵּל דַּעְתּוֹ וְרָצוֹנוֹ מַה שְּׁרוֹצֶה לַעֲשׂוֹת, וְכִדֵּי לְבַטֵּל הַמַּחְלָקַת מֵאִיזָה בְּחִינָה שְׂתֵהִיָּה וְלַעֲשׂוֹת שְׁלוֹם, עַל־זֶה צָרִיךְ תַּעֲנִית.

וְזֶה מַה שְּׁאָמְרוּ רַבּוֹתֵינוּ, זְכוֹרָנָם לְבִרְכָּה (אָבוֹת פָּרָק ב'): "מִרְבָּה צְדָקָה מִרְבָּה שְׁלוֹם", צְדָקָה הוּא בְּחִינַת תַּעֲנִית, כִּי עַקֵּר הַתַּעֲנִית הוּא צְדָקָה, כְּמֵאֵמֶר חַכְמֵינוּ, זְכוֹרָנָם לְבִרְכָּה (בְּרִכּוֹת ו'): 'אֲגָרָא דְתַעֲנִיתָא צְדָקָתָא', כִּי בְּחִינַת הַמַּחְלָקַת הוּא רָצוֹן אַחֵר שְׁעוֹמְדִים עָלָיו לְבַטֵּל רָצוֹנוֹ, וְסִגְלַת הַתַּעֲנִית אִיתָא בְּזִהַר (אַחֲרֵי ס"ח). "בְּעֶצֶם הַיּוֹם הַזֶּה תַּעֲנוּ אֶת נַפְשֵׁיכֶם" – 'שְׂמַעְלַת הַתַּעֲנִית לְאֲכַנְעָא לְבָא לְאֲדַבְקָא רַעוּתָא דְלְבָא לְקַדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא', שְׁעַל יְדֵי הַתַּעֲנִית נִכְנַע וְנִחַלֵּשׁ הַלֵּב וְנִתְבַּטֵּל כָּל הַרָצוֹנוֹת הָאַחֲרִים שְׁלוֹ מִפְּנֵי רָצוֹן הַקְּדוֹשׁ-בְּרוּךְ-הוּא, לְאֲדַבְקָא רַעוּתָא דְלְבָא וְכוּ'. וְעַל-כֵּן עַל יְדֵי זֶה נִתְבַּטֵּל הַמַּחְלָקַת שְׁהוּא בְּחִינַת רָצוֹנוֹת אַחֲרִים שְׁלֹא כְּרָצוֹנוֹ כְּמוֹ שְּׁאָמְרוּ רַבּוֹתֵינוּ, זְכוֹרָנָם לְבִרְכָּה (אָבוֹת פָּרָק ב'): 'בַּטֵּל רָצוֹנָךְ מִפְּנֵי רָצוֹנוֹ כִּדֵּי שְׂיִבְטֵל רָצוֹן אַחֲרִים מִפְּנֵי רָצוֹנְךְ', וְעַל-יְדֵי הַתַּעֲנִית כְּבָר נִתְבַּטֵּל רָצוֹנוֹ מִפְּנֵי רָצוֹן הַשֵּׁם יִתְבָּרַךְ כַּנִּל, עַל כֵּן נִתְבַּטֵּל רָצוֹן אַחֲרִים מִפְּנֵי רָצוֹנוֹ, וְנִתְבַּטֵּל הַמַּחְלָקַת וְנַעֲשֶׂה שְׁלוֹם כַּנִּל 'מִרְבָּה צְדָקָה מִרְבָּה שְׁלוֹם'. וְזֶה שְּׁאָמְרוּ רַבּוֹתֵינוּ, זְכוֹרָנָם לְבִרְכָּה (רֵאשִׁי הַשָּׁנָה י"ח): "צוּם הָרְבִיעִי וְצוּם הַחֲמִישִׁי וְכוּ' יִהְיוּ לְשִׁשּׁוֹן וְלְשִׁמְחָה" 'קָרִי לָהּ צוּם וְקָרִי לָהּ שִׁשּׁוֹן וְכוּ'. אֵלָּא כְּשֵׂאִין שְׁלוֹם – צוּם, הֵינּוּ כְּשֵׂאִין שְׁלוֹם וַיֵּשׁ מַחְלָקַת,

זֶקֶן נָתַן וְלֹא יַעֲבֹר

ג'ת"ל - צמח מנוהרני"ת זצ"ל "צדק צני מצוה שדף צהר מספרי רבנו יהיה תיקון רב" -
"חק נתן ולא יעבור" יצא לאור ע"י הוצאת "נצחתי ואנצח" שע"י ישיבת תיקון המידות

אֲזִי צוּם, כִּי צָרִיךְ לָזֶה תַּעֲנִית כַּנְּל, וְעַל־יְדֵי הַתַּעֲנִית נַעֲשֶׂה שְׁלוֹם.

וְאֲזִי כְּשֵׁי שְׁלוֹם - שְׁשׁוֹן וְשִׂמְחָה, כִּי עַל־יְדֵי הַתַּעֲנִית נִבְנָה קוֹמַת וְחַיּוֹת הַשִּׂמְחָה, כִּי מַעֲלַת הַתַּעֲנִית שְׁמַעוֹרָר וּמְחִיָּה מִתִּים, הֵינּוּ הַיָּמִים שְׁעָבְרוּ בַחֲשֶׁךְ, וְאִין לָהֶם שׁוֹם חַיּוֹת, כִּי כָּל יוֹם וַיּוֹם נִמְשָׁךְ עָלָיו שְׁפַע מְלַמְעָה, וּכְשֵׁעוֹשָׂה בְּזֶה הַיּוֹם מְצוֹת וּמַעֲשִׂים טוֹבִים, אֲזִי מְחִיָּה הַיּוֹם וּמְשִׁיךְ לוֹ חַיּוֹת וְשְׁפַע רַב מְלַמְעָה, אֵךְ אִם, חַם וְשְׁלוֹם, אִם אֵינוֹ עוֹשֶׂה בּוֹ מְצוֹת, אֲזִי אֵינוֹ יוֹרֵד עָלָיו שְׁפַע מְלַמְעָה כִּי־אִם בְּצַמְצוֹם גָּדוֹל מְאֹד רַק כְּדֵי חַיּוֹנוֹ בְּצַמְצוֹם, וּכְשֵׁהוּא נוֹטֵל זֶה הַיּוֹם וְעוֹשֶׂה בּוֹ, חַם וְשְׁלוֹם, רַע, אֲזִי מוֹרִיד וּמִיָּנִיק וּמוֹצֵן הַשְּׁפַע הַמְעַט שֵׁישׁ בְּזֶה הַיּוֹם, עַד שְׁמוֹצֵן גַּם עֵצֶם הַחַיּוֹת שֵׁישׁ לְהַיּוֹם בְּעֶצְמוֹ, מְלַבֵּד הַשְּׁפַע הַבָּא מְלַמְעָה דְּבַר יוֹם בְּיוֹמוֹ, כִּי כָּל יוֹם הוּא בְּרִיאָה, וַיֵּשׁ לוֹ חַיּוֹת עֶצְמוֹ מְלַבֵּד הַשְּׁפַע, וְהוּא מוֹצֵן גַּם חַיּוֹתוֹ הָעֶצְמִי שֶׁל הַיּוֹם, עַד שֶׁנִּשְׁאַרוּ הַיָּמִים הַלְלוּ פְּגָרִים מִתִּים, כְּמוֹ מִשַּׁל הַתִּינוֹק הַיּוֹנֵק מִשְׁדֵּי אִמּוֹ, כָּל זְמַן שֵׁישׁ לָהּ חֶלֶב יוֹנֵק הַחֶלֶב, וּכְשֶׁנִּפְסַק הַחֶלֶב מוֹצֵן דָּמָה וְחַיּוֹתָהּ מִמֶּשׁ, אֵךְ עַל־יְדֵי הַתַּעֲנִית הוּא מְעוֹרָר וּמְחִיָּה הַיָּמִים הַלְלוּ, וְהַכֵּל לְפִי הַתַּעֲנִית.

וַיֵּשׁ לְהַבִּינוֹ בְּגִשְׁמִיּוֹת. כִּי כְּשִׂמְתַּעֲנָה, נִמְצָא אֵין לוֹ חַיּוֹת וְכַח מְזֶה הַיּוֹם, מֵאַחַר שֶׁאֵינוֹ אוֹכֵל וְשׁוֹתָהּ בּוֹ וְאַף־עַל־פִּי־כֵן עוֹבֵד אֶת הַשֵּׁם. נִמְצָא שְׁעוֹבֵד הַשֵּׁם בְּכַח שֵׁישׁ לוֹ מֵאֶתְמוֹל, כִּי בְּלֹא זֶה מֵאֵין לוֹ כַח, נִמְצָא שְׁעוֹבֵד הַיּוֹם בְּכַח שֶׁל אֶתְמוֹל, עַל־כֵּן מֵבִיא חַיּוֹת בְּאוֹתוֹ הַיּוֹם שֶׁל אֶתְמוֹל וְאַחַר־כֵּךְ כְּשִׂמְתַּעֲנָה עוֹד וְאֲזִי אֵין מִסְפִּיק לוֹ כַח שֶׁל אֶתְמוֹל, כִּי כְּבָר נִחְלַשׁ הַגּוּף, וְאִז צָרִיךְ לְהַשְׁתַּמֵּשׁ בְּכַח שֶׁל יָמִים הַקּוֹדְמִים לְמַפְרַע עוֹד, נִמְצָא שֶׁמֵבִיא

בְּכֹל פַּעַם חַיּוֹת וְהָאָרֶץ לַיָּמִים הָרְאשׁוֹנִים שֶׁנִּפְּלוּ וּמָתוּ, עַד שֶׁאֶפְשָׁר לְהִתְעַנּוֹת כָּל כֶּךָ, שֶׁיִּצְטָרֵךְ לְהִשְׁתַּמֵּשׁ בַּבַּח שֶׁל הַיָּמִים שֶׁיִּנָּק מִשְׁדֵּי אָמוֹ, וְאֲזֵי מְחִיָּה וּמֵאִיר כָּל הַיָּמִים. וְנִעְלֶיֶן עַל יְדֵי הַתְּעַנִּית נִבְנָה קוֹמַת הַשְּׂמֻחָה, שֶׁהִיא הַחַיּוֹת וּנְקֻדּוֹת שֶׁל כָּל הַמְּצוּוֹת בַּמְּבֹאֵר בְּמָקוֹם אַחֵר (לעיל בסי' קעח): [וְהָעֵינָן לֹא בְּאֵר הַיֵּטֵב, וְהָעֶקֶר שֶׁעַל־יְדֵי הַתְּעַנִּית, עַל יְדֵי מָה שֶׁמוֹצִיא הַבַּח שֶׁל כָּל יוֹם וְיוֹם שֶׁעָבַר וּמְכַנֵּס אוֹתוֹ בְּעִבּוּדַת ה', וּמְחִיָּה כָּל הַיָּמִים הַמֵּתִים שֶׁפָּגַם בָּהֶם כַּנֶּ"ל, עַל־יְדֵי־זֶה נִבְנָה הַשְּׂמֻחָה כַּנֶּ"ל].

וְזֶה שְׂכָתוֹב (תְּהִלִּים צ): "שְׂמַחְנוּ כִּימוֹת עֲנִיתָנוּ", 'עֲנִיתָנוּ' לְשׁוֹן תְּעַנִּית, הֵינּוּ שְׂתִּהְיֶה הַשְּׂמֻחָה כִּימוֹת הַתְּעַנִּית, כִּי כָּפִי יָמֵי הַתְּעַנִּית כֵּן מְחִיָּה הַיָּמִים הָרְאשׁוֹנִים בַּמְּצוּוֹת וּמַעֲשִׂים טוֹבִים שָׁלוּ. וְכֵן נִבְנָה הַשְּׂמֻחָה כַּנֶּ"ל, וְזֶה שֶׁאָמְרוּ רַבּוֹתֵינוּ, זְכוֹרָנָם לְבִרְכָה (שָׁם): 'כְּשֵׁישׁ שָׁלוֹם – שָׁשׂוֹן וְשְׂמֻחָה', כִּי כְּשֵׁישׁ שָׁלוֹם הֵינּוּ עַל־יְדֵי הַתְּעַנִּית כַּנֶּ"ל, עַל־יְדֵי־זֶה שָׁשׂוֹן וְשְׂמֻחָה כַּנֶּ"ל, בְּחִינַת: "שְׂמַחְנוּ כִּימוֹת עֲנִיתָנוּ" כָּפִי יָמֵי הַתְּעַנִּית כֵּן הַשְּׂמֻחָה. (תְּהִלִּים קל"ט): "גָּלְמֵי רָאוּ עֵינֵיהֶם וְכוּ' יָמִים יִצְרוּ", כָּל יוֹם הוּא יִצְרָה בְּפָנַי עֲצָמוֹ, "וְלוֹ אֶחָד בָּהֶם" – זֶה יוֹם הַכַּפּוּרִים כְּמוֹ שֶׁפִּרְשׁ רַש"י שָׁם שֶׁהוּא תְּעַנִּית שְׂמֻחָה כָּל הַיָּמִים, כִּי יוֹם הַכַּפּוּרִים הוּא כְּלָלוֹת כָּל הַיָּמִים, וְעָלְיוֹ נֶאֱמַר: "בְּעֶצֶם הַיּוֹם הַזֶּה תִּעַנּוּ אֶת נַפְשׁוֹתֵיכֶם" הֵינּוּ הָרְצוֹנוֹת, כְּמוֹ שְׂכָתוֹב בַּזֹּהַר הַנֶּ"ל 'לְאַכְלָא כִּלְאָ גּוּפָא וְנַפְשָׁא וְלֵאתְכַנְעָא בְּהַאי יוֹמָא וִיְהִי רְעוּתָא דִּילְהוֹן בְּקֻדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא' וְכוּ'. כִּי נֶפֶשׁ הוּא בְּחִינַת רְצוֹן, וְהָעֶקֶר לְהַכְנִיעַ הָרְצוֹן, וְזֶה: "בְּעֶצֶם הַיּוֹם הַזֶּה", עַל־יְדֵי פְּנִימִיּוֹת הָעֲצָמִיּוֹת שֶׁל הַיּוֹם שֶׁהוּא כָּלוּל מִכָּל הַיָּמִים, תִּעַנּוּ וְכוּ' כַּנֶּ"ל:

חוֹתְנֵי לְבֵיתוֹ, וְאֲנִי הִתְחַלֵּתִי לְהַכִּיִן עֲצָמֵי לְנִסְעַ לְבְרֶסֶלַב עַל
 רֵאשִׁי-הַשָּׁנָה, וְזוֹנָתִי יִדְעָה מְזֵה, וְרִצָּתָה לְמַנַּע אוֹתִי, וְלֹא הוֹעִיל
 כָּלֵל וְנִסְעֵתִי לְרַבְּנֵנוּ זְכוֹרֵנוּ לְבִרְכָה קֶדֶם שִׁבְתִּי שְׁלִפְנֵי סְלִיחוֹת,
 וּבָאתִי לְקַהֲלַת נְעֻמִירוֹב עַל שִׁבְתִּי, וְאֶכְלָתִי אֶצֶל אַחֹתִי, אֲךָ הָיִיתִי
 גַּם בְּבֵית אָבִי, נִרוֹ יֵאִיר, לְקַבֵּל פָּנָיו וּכְבָר הַתְּחִיל לְהִתְפַּיֵּס עִמִּי
 קִצָּת, כִּי רָאָה וַיִּדַּע, שֶׁבּוֹדָאֵי לֹא יִמְנַע אוֹתִי, וְגַם הִבִּיִן, שֶׁכּוֹנָתִי
 לְשָׁמַיִם בְּמוֹצְאֵי-שִׁבְתִּי נִסְעֵתִי מִיַּד לְבְרֶסֶלַב, וּבָאתִי קֶדֶם הַסְּלִיחוֹת
 לְבְרֶסֶלַב, וְזָכִיתִי לְרֹאוֹת פָּנָי קֹדֶשׁוֹ בְּעֵת שֶׁנִּכְנַס לְבֵית-הַמִּדְרָשׁ
 לִזְמַר סְלִיחוֹת עִם הַצְּבוֹר, וְאַחֵר הַסְּלִיחוֹת נִכְנַסְתִּי אֶצְלוֹ וְדִבֵּר
 עִמִּי הַרְבֵּה, בְּחֶסְדֵי הַשֵּׁם, וַיִּשְׁבְּתִי כָּל הַשָּׁבוּעַ בְּבְרֶסֶלַב, עַד
 שֶׁהִגִּיעַ רֵאשִׁי-הַשָּׁנָה שְׁנַת תַּקַּס"ח, שֶׁחָל אָז בְּיוֹם שִׁבְתִּי-קֹדֶשׁ
 בְּרֵאשִׁי-הַשָּׁנָה שָׁמַעְתִּי מִפִּי הַקְּדוֹשׁ תּוֹרָה הַקְּדוֹשָׁה "חֲדֵי רַבִּי
 שְׁמַעוֹן וְכוּ' (לְקוּטֵי מוֹהֲר"ן סִימָן ס"א), וְשָׁם, בְּאוֹתָהּ הַתּוֹרָה, גָּלָה
 מֵעַנְיֵן הַסֵּפֶר שֶׁנַּעֲשָׂה עַל-יְדֵי מַחְלֶקֶת בְּחִינַת: וְסֵפֶר כָּתַב אִישׁ
 רִיבֵי וְכוּ', וְלֹא יִדְעֵנוּ אָז מַה מְרַמֵּז:

כּוֹ וְאַחֲרֵי-כֵן זָכִינוּ שֶׁבָּאוֹתוֹ הַשָּׁנָה נִדְפַס סֵפֶרוֹ הַקְּדוֹשׁ "לְקוּטֵי-
 מוֹהֲר"ן"; וּמַעֲשֵׂה שֶׁהָיָה כֵן הָיָה:

בְּקִיץ תַּקַּס"ז הֵנ"ל, אַחֵר פְּטִירַת אִשְׁתּוֹ, זְכוֹרָנָה לְבִרְכָה, וְאַחֵר
 שֶׁנִּסְעֵנוּ מֵאֵתוֹ, בְּעֵת חֲזִירַתוֹ מִדְרָכּוֹ לְבֵיתוֹ, בָּא עָלָיו בְּדֶרֶךְ חָלִי
 הַהוֹסֵט [שְׁעוּל] רַחֲמָנָא לְצִלָּן, וְתַכְף שֶׁעָשָׂה הַהוֹסֵט הָרֵאשׁוֹן, אָמַר
 תַּכְף שְׁיִסְתַּלֵּק, וְהִתְחִיל מִיַּד לְדַבֵּר מֵהַסְּתַלְקוֹתוֹ וְאַחֲרֵי-כֵן בָּא
 לְבֵיתוֹ, וְחָלִי הַהוֹסֵט רַחֲמָנָא לְצִלָּן הוֹלֵךְ וּמִתְגַּבֵּר וְדִבֵּר הַרְבֵּה
 מֵעַנְיֵן הַחוֹלְאֵת שְׁלוֹ, שֶׁהוּא מְסַכֵּן מְאֹד, וְצוּה לְהִתְפַּלֵּל עָלָיו וְאֲנִי
 לֹא הָיִיתִי אָז אֶצְלוֹ, כִּי הָיִיתִי עֹצוֹר בְּמֵאֵהֶלֶב כַּנ"ל, וְרַבִּי נִפְתָּלִי
 חֲבֵרִי הוֹדִיעַ לִי תַכְף אֶת עֵצֶם הַצָּרָה הַמְרָה הַזֹּאת, וּכְשֶׁמְעִי-

זֶה נֶתַן וְלֹא יַעֲבֹר

ג'תלד ✧ אָמַר מִזֶּה רִצְיָן לְ"עֵד עֲנִי מִקֹּדֶשׁ שִׁדְךָ לְעֵד מִסְפְּרֵי רַבְּנוּ יִהְיֶה תִּיקוּן לְכַל" ✧
✧ "חַק נֶתַן וְלֹא יַעֲבֹר" יֵצֵא לְאוֹר עַיִן הוֹצֵאת "נִצְחָתִי וְאֵנִיחַ" שְׁעֵי יוֹשֵׁבֵת תִּיקוּן הַמִּידוֹת ✧

עֲמַדְתִּי מִרְעִיד וּמִשְׁתּוֹמֵם, נִעְוִיתִי מִשְׁמַע, פְּלָצוֹת בְּעַתְתָּנִי; וְהוּא זְכוּרֵנוּ לְבִרְכָה דְבַר הַרְבֵּה מִעֲנִין הַסֵּתְלָקוֹתוֹ, שְׁהִיָּה צָרִיד שְׁיִהְיֶה לוֹ שְׁשִׁים גְבוּרִים (כְּמוֹ שְׁהִיָּה לְהַבְעֵל-שֵׁם-טוֹב), וְעוֹד כַּמָּה שְׁיִחוֹת כְּאֵלֶּה; וּמִעֲנִין קְבָרוֹ, שְׁהִיָּה רְצוֹנוֹ לְסַע לְאַרְצֵי-יִשְׂרָאֵל, אֲךְ אֵינוֹ יוֹדֵעַ בְּכַחוֹ אִם יוּכַל לְהַגִּיעַ לְשֵׁם, וְגַם שֵׁם לֹא יָבוֹא אָדָם עַל קְבָרוֹ, וְלֹא יִהְיֶה לְהַעוֹלָם עִסֵּק וְעֵשִׂיָּה עִם קְבָרוֹ וְכוּ', וְקִצֵּת מִזֶּה נִכְתָּב בְּכָר (חַיִּי מוֹהַר"ן קס"ב); וְאַנִּי לֹא הָיִיתִי בְּכָל זֶה אַחֲרֵיכֶן בְּאֵתִי עַל רֵאשִׁי-הַשָּׁנָה, כַּנִּזְכָּר לְעִיל, וְאֲזוֹ אָמַר תּוֹרַה הַנ"ל, וְאַחַר רֵאשִׁי-הַשָּׁנָה כְּתִבְתִּי הַתּוֹרָה לְפָנָיו וְהָיִיתִי צָרִיד לְנִסְעַ לְנַעֲמִירוֹב, וְלֹא אֶסְתַּיַּע מִלְתָּא, וְלֹא נִסְעֵתִי אֲזוֹ, וְנִתְעַכְבְּתִי בְּבִרְסָלָב עַד אַחַר יוֹם-הַכַּפּוּרִים אַחַר יוֹם-הַכַּפּוּרִים הַזְּמִין לִי הַשֵּׁם יִתְבָּרַךְ עֲגָלָה עִם אֲנָשִׁי-שְׁלוֹמֵנוּ, שְׁהִיָּה לָהֶם עִסֵּק גָּדוֹל בְּמֵאֵה־לוֹב, וְנִתְרַצוּ לְקַבֵּל אוֹתִי עִמָּהֶם, וְקַבְּלֵתִי רְשׁוֹת מִרַבְּנוּ זְכוּרֵנוּ לְבִרְכָה, וְנִסְעֵתִי עִמָּהֶם עַד קְהַל-תִּקְדֵּשׁ טוֹלְטָשִׁין, כִּי הֵם הָיוּ צָרִיכִין לְעִקְמֵ דִרְכָּם לְמֵאֵה־לוֹב דִּרְךְ טוֹלְטָשִׁין; וְהַשֵּׁם יִתְבָּרַךְ, בְּרַחֲמָיו וְנִפְלְאוֹתָיו הַנּוֹרָאִים, הוּא מְסַבּוֹת מִתְהַפֵּךְ, וְחוֹשֵׁב מִחֲשָׁבוֹת בְּכָל עֵת לְתִקּוּן הָעוֹלָם בְּכָל־לַיּוֹת, וְלְתִקּוּן כָּל נַפֶּשׁ וְנַפְשׁ וְכָל נִיצוּץ בְּפִרְטוּיּוֹת וְכוּ', וְסַבֵּב בְּדִרְכָּיו הַנִּפְלְאִים וְגִלְגַּל עִם הָאֲנָשִׁים שְׁנִסְעֵתִי עִמָּהֶם, שְׁיִחְזְרוּ מִטוֹלְטָשִׁין לְבֵיתָם, כִּי נוֹדַע לָהֶם שֵׁם בְּטוֹלְטָשִׁין, שֶׁלֹּא יוּכְלוּ לְהַשִּׁיג מִבְּקָשָׁם שֵׁם עֲתָה בְּמֵאֵה־לוֹב, לְקַבֵּל מְעוֹת בְּעַד הַ"פּוֹדֵר־אֵד" שְׁלָהֶם, וְנִתְיַשְׁבוּ לְחֹזֶר לְבֵיתָם (וּבְאַמֶּת הַטָּעוּ אוֹתָם, כִּי אֲזוֹ דִּיקָא הָיוּ יְכוּלִים לְקַבֵּל מְעוֹת, כְּאֲשֶׁר נוֹדַע לָהֶם אַחֲרֵיכֶן, וְעַל-יְדֵי שְׁחִזְרוּ לֹא קִבְּלוּ מְעוֹת עַד הַיּוֹם), וּבָאוּ אֵלַי וְאָמְרוּ לִי, שְׁהֵם מְכַרְחִים לְחֹזֶר, אֲךְ יֵשׁ לָהֶם צֶעַר מֵה שְׁאִין לִי עֲגָלָה לְמֵאֵה־לוֹב, עַל-כֵּן חֲפָשׁוּ וּמָצְאוּ עֲגָלָה, שְׁהוֹלְכֵת עִם מִשְׁאוּי זְכוּכִית לְמֵאֵה־לוֹב, שְׁאוּכַל לְנִסְעַ עִמָּה

עָנִיתִי וְאָמַרְתִּי: לְחֹזֵר לְמֵאֲהָלוֹב־אֵין כְּבוֹדִי לְסַע עִם מִשְׁאוֹי כְּזֶה,
כִּי לְנִסְעַ לְרַבֵּנוּ זְכוּרֵנוּ לְבִרְכָה, כְּדָאֵי לְנִסְעַ אֲפִלוּ בְּבִזְיוֹן וְאֲפִלוּ
לְיֵלֶךְ רַגְלֵי, אֲבָל לְחֹזֵר לְבֵיתִי אֵינִי רוֹצֶה עִם עֲגָלָה כְּזֹאת וְחֹזֵרְתִי
עִמָּם יַחַד לְבִרְסָלָב לְרַבֵּנוּ זְכוּרֵנוּ לְבִרְכָה, וְרֵאִיתִי שֶׁהִיא יִשׁוּעַת
הַשֵּׁם וְהַשְּׁנֵחָתוֹ הַנִּפְלְאָה עָלַי וְתִכְף כְּשֶׁחֹזְרֵנוּ וְנִסְעֵנוּ לְבִרְסָלָב,
נִתְעוֹרֵר עָלַי שְׂמֵחָה וּבְכִיָּה מִחֲמַת שְׂמֵחָה, וּבָאתִי לְרַבֵּנוּ זְכוּרֵנוּ
לְבִרְכָה בְּעֶרְבּ, וּפְנֵי הַקְּדוּשִׁים הָיוּ מְאִירִים בְּאוֹר נִפְלְאָה,
וְהַשְּׂבַעְתִּי בְּצַחְצָחוֹת נִפְשֵׁי כְּשֶׁזָּכִיתִי לְחֹזֵר וְלִרְאוֹת פְּנֵי
הַמְּאִירוֹת מֵהַ שְׂבַדְעָתִי הָיָה לְבָלִי לִרְאוֹתוֹ עוֹד זְמַן רַב כִּי
מִמֵּאֲהָלוֹב לֹא הָיִיתִי יָכוֹל לָבוֹא אֵלָיו בְּתַמִּידוֹת כְּמִקְדָּם כְּנִזְכָּר
לְעֵיל בְּפֶרֶט שִׁדְעָתִי שֶׁרַבֵּנוּ זְכוּרֵנוּ לְבִרְכָה מוֹכֵן לְנִסְעַ לְלִמְבָרְג
תִּכְף אַחֵר יוֹם טוֹב, עַל כֵּן הָיָה לִי לְשַׁלֵּל גְּדוֹל יָקָר מְכַל הוֹן מֵהַ
שְׂזִכִּיתִי עוֹד לָבוֹא לְפָנֵי הַדֶּרֶת קְדוֹשׁ הַנּוֹרָא וְגַם מְצַאתִי אֶצְלוֹ
חֲבֵרֵנוּ רַבִּי נִפְתָּלִי שֶׁנִּתְעַכֵּב עַדִּין שָׁם וְעוֹד אֵיזָה חֲבֵרִים, וְהָיָה עַתָּה
רְצוֹן וְאֶכְלֵנוּ עִמּוֹ יַחַד בְּשְׂמֵחָה וְהַתְקַרְבוֹת גְּדוֹל:

סדר לקויטי עצות היופני:

כֹּחַ וַיֵּשׁ שֵׁשׁ עָלֵיהֶם מִחֲלֶקֶת מִחֲמַת שְׂאִין לָהֶם אֲמוּנָה בְּעֶצְמוֹן,
וְאֵינָם מְאֲמִינִים בְּהַחְדוּשֵׁי־תוֹרָה שֶׁלָּהֶם שְׂמִחַדְשִׁין, שֵׁשׁ לְהַשֵּׁם
יִתְבָּרֵךְ שֶׁעֲשׂוּעִים גְּדוֹלִים מֵהֶם, וְעַל־יְדֵי־זֶה מִתְרַשְׁלִין בְּהַחְדוּשִׁין
שֶׁלָּהֶם. וְעַל־כֵּן בָּא עָלֵיהֶם מִחֲלוֹקוֹת, כְּדִי שִׁשְׁבוּ בְּתִשׁוּבָה עַל זֶה.
כִּי זֶה שְׂאִין מְאֲמִין בְּהַחְדוּשִׁין שֶׁל עֶצְמוֹ הוּא גַם־כֵּן בְּחִינַת פְּגָם
אֲמוּנַת חֲכָמִים, וְעַל־יְדֵי הַמִּחְלוֹקוֹת שָׁב בְּתִשׁוּבָה עַל זֶה, וְחֹזֵר
וּמְזַרֵּז בְּחִדוּשָׁיו וְנַעֲשֶׂה מֵהֶם סֵפֶר, וְנִתְרַבֵּין סְפָרִים קְדוּשִׁים אֶל
הַתּוֹרָה הַקְּדוּשָׁה, וְעַל־יְדֵי־זֶה נִתְבַּטַּל הַמִּחְלָקָת וְנִמְתָּקִים כָּל
הַדֵּינִים (שם).

זֶה חֵק נֶתַן וְלֹא יַעֲבוֹר

ג'תנוּ — צִמְרֵן מִזֶּה רִנְיָת זִי"ל "צִדֵּק צִמְרֵן מִקֻּוּה שִׁדְרָה צִמְרֵן מִסִּפְרֵי רִבְנוּ יִהְיֶה תִיקוֹן לְכָל" —
— חֵק נֶתַן וְלֹא יַעֲבוֹר" יֵצֵא לְאוֹר ע"י הוֹצָאת "נִצְחָתִי וְאֵנֶכָח" שְׁע"י יִשִּׁיבֵת תִיקוֹן הַמִּידוֹת —

כז מֵה שְׁיֵשׁ מִחֲלוֹקוֹת בֵּין הַצְּדִיקִים הָאֲמֵתִיִּים, זֶה נִמְשָׁךְ מִבְּחִינַת חָלָל הַפָּנוּי, עֵינַן בְּפָנִים. וְאִי אֶפְשָׁר לְהִבִּין זֹאת בְּשִׁכּוּל. וְעַל־כֵּן אָסוּר לְהִתְהַרֵּר עַל זֶה הַמִּחְלֻקוֹת, רַק לְהֶאֱמִין כִּי אֱלוֹהֵי וְאֱלוֹהֵי דְבָרֵי אֱלֹקִים חַיִּים, רַק שְׂאֵי אֶפְשָׁר לָנוּ לְהִבִּין זֹאת, וְאָנוּ צָרִיכִין לְהִתְחַזֵּק רַק בְּאַמוּנָה לְבָד (שם סי' סד).

כח עַל־יְדֵי הַפְּרוּד שְׁיֵשׁ בֵּין הַשּׁוֹנְאִים, עַל־יְדֵי־זֶה יֵשׁ לָהֶם קִיּוּם בְּיוֹתֵר. אֲבָל כְּשֶׁהַשּׁוֹנְאִים מִתְחַבְּרִים יַחַד, אֲזֵי יוֹנְקִים מִהִתְרָה הַמּוֹתְרוֹת שֶׁבַמַּח שְׁמֵשׁ חַיּוֹתָם, וְנוֹפְלִים מִהִתְרָה (שם סי' סז).

כט מִדַּת הַנִּצְחוֹן וְהַמִּחְלֻקוֹת וּמִלְחָמָה נִמְשָׁךְ מִהַדָּמִים שֶׁעַד־כֵּן לֹא עָבַד בָּהֶם אֶת הַשֵּׁם יִתְבָּרֵךְ. כִּי צָרִיךְ כָּל אָדָם לְהִסְתַּכֵּל, שֶׁיַּעֲבֹד אֶת הַשֵּׁם יִתְבָּרֵךְ בְּכָל טַפֵּי הַדָּמִים שֶׁנִּמְצָאִים בּוֹ, דִּהְיִינוּ שֶׁיִּדְבַּר הַרְבֵּה בְּתוֹרָה וּתְפִלָּה, עַד שֶׁיִּהְיוּ נַעֲשִׂים מִכָּל הַדָּמִים דְּבוּרִים שֶׁל תוֹרָה וּתְפִלָּה, וְאֵז יִזְכֶּה לְשָׁלוֹם, וַיִּבְטַל כָּל מִדַּת הַנִּצְחוֹן וּמִחְלֻקוֹת (שם סי' עה).

כס עַל יְדֵי שֶׁשּׁוֹמְעֵי חֲרָפְתּוֹ וְאִינוּ מְשִׁיבִים, וְעוֹשֵׂה זֹאת מֵאַהֲבָה, לֹא בְּשִׁבִיל לְהַכְעִים אֶת חֲבֵרוֹ יוֹתֵר עַל־יְדֵי הַשְּׂתִיקָה, עַל יְדֵי זֶה דוֹחָה כָּל הַקְּלָפוֹת הַטְּמֵאוֹת שֶׁלֹּא יִתְאַחֲזוּ בְּקִדְשָׁה (שם סי' פב).

כא צָרִיךְ לָדוֹן אֶת כָּל אָדָם לְכַף־זְכוּת. אֲפֹלוּ אֶת אֱלוֹהֵי הַחֹלְקִים עָלָיו, צָרִיךְ לְחַקֵּר לְמַצֵּא זְכוּת בָּהֶם בְּמָה שֶׁחֹלְקִים עָלָיו, וְעַל־יְדֵי־זֶה יוֹכֵל לְבַטֵּל הַמִּחְלֻקוֹת לְגַמְרֵי, אִם שֶׁיִּהְיֶה מִפְּלָה לְהַחֹלְקִים (שם סי' קלו).

כב מִי שֶׁאֲחִזוּ תְּאוּתוֹ מִמִּחְלֻקוֹת זֹכָה שֶׁיֵּאמְרוּ דְּבַר הַלְכָה מִשְׁמוֹ, וְאֲזֵי הוּא דָר בְּשָׁנֵי עוֹלָמוֹת וְכֹאֵלוּ לֹא מֵת (שם סי' קמה).

סדר ספורי מעשיות הימני:

מעשה ט מחכם ותם.

מעשה שני בעלי-בתים היו בעיר אחת, והיו גדולים בעשירות, והיה להם בתים גדולים, והיו להם שני בנים, לכל אחד בן אחד, ולמדו שניהם בחדר אחד ואלו השני בנים היו אחד מהם בר-הבנה, והאחד היה תם (לא שהיה טפש, אלא שהיה לו שכל פשוט ונמוך) ואלו השני בנים היו אוהבים זה את זה מאד; אף-על-פי שהאחד היה חכם והאחד היה תם ומחו היה נמוך, אף-על-פי-כן אהבו זה את זה מאד.

למים התחילו השני בעלי בתים הנ"ל לירד, וירדו מטה מטה, עד שאבדו הכל ונעשו אביונים, ולא נשאר להם כי אם הבתים שלהם והבנים התחילו להתגידל אמרו האבות הנ"ל להבנים: אין בידינו לשלם עבורכם להחזיק אתכם; עשו לכם מה שתעשו הלאה התם ולמד מלאכת רצען [סנדלר].

והחכם, שהיה בר-הבנה לא היה רצונו לעסק במלאכה פשוטה כזו, וישב בדעתו, שילך בעולם ויסתכל מה לעשות והיה הולך ומשוטט בשוק, וראה עגלה גדולה עם ארבעה סוסים וראמיטיש [כלי רתימת הסוסים], שהיתה רצה והולכת ענה ואמר להסוחרים: מאין אתם? השיבו לו: מוארשא, להיכן אתם נוסעים? לוארשא שאל אותם: שפא אתם צריכים משרתים? ראו שהוא בר-הבנה ומזרז, והויטב בעיניהם, וקבלו אותו עמהם ונסע עמם ושמש אותם היטב מאד על הדרך, בבואו לוארשא, מאחר שהיה בר-הבנה, ישב עצמו: מאחר שכבר אני בוארשא, למה לי להתקשר עם אלו? אולי יש מקום טוב מהם? אילך ואבקש וראה והלך בשוק, והתחיל לחקר ולשאל על האנשים שהביאוהו ואם

חוק נתן ולא יעבור

ג'תנח - צמח מזהרני"ת זצ"ל "צדק צני מקוה שדך צהד מספרי רבנו יהיה תיקון רב" -
חוק נתן ולא יעבור" יצא לאור ע"י הוצאת "נצחתי ואנצח" שע"י ישיבת תיקון המידות

יש טוב מהם ואמרו לו, שהאנשים הללו הם הגונים, וטוב להיות
אצלם, אך שקשה מאד להיות אצלם מחמת שהמשא ומתן
שלהם הוא למרחקים מאד הלך וראה משרתים של גועלבין
[חנויות הלבשה], שהיו הולכים בשוק. והיו הולכים בדרךכם, עם
מיני חן שלהם בכובעיהם ובמנעליהם עם הקצוות בולטות ושאר
מיני חן שיש להם בהלוכיהם ובמלבושיהם והוא היה ברהבנה
וחרף, וישר בעיניו מאד מחמת שהוא ענין נאה וגם הדבר
בביתו במקומו הלך אל האנשים שהביאוהו, ונתן להם תשואות
חן, ואמר להם שאין נוח לפניו להיות אצלם ועל מה שהביאוהו,
בעד זה שמש אותם בדרך.

סדר שלחו ערוף היופני:

(ג) כל היוצאים להציל נפשות ישראל מיד עובדי כוכבים או מן
הנהר או מן המפולת יש להם אלפים אמה לכל רוח ממקום
שהצילו בו ואם היתה יד העובד כוכבים תקיפה והיו מפחדים
לשבות במקום שהצילו הרי אלו חוזרים בשבת למקומם ובכלי
זינם:

סימן תח (א) (מותר לערב עירובי תחומין ולקנות שביתה סוף התחום ולכן) מי
שיצא מהעיר בע"ש והניח מזון שתי סעודות רחוק
מהעיר בתוך התחום וקבע שביתתו שם אע"פ שחזר לעיר ולן
בביתו נחשוב אותו כאילו שבת במקום שהניח בו השתי סעודות
וזהו הנקרא עירובי תחומין ויש לו להלך ממקום עירובו למחר
אלפים אמה לכל רוח לפיכך כשהוא מהלך ממקום עירובו למחר
אלפים אמה כנגד העיר אינו מהלך בעיר אלא עד סוף מדתו ואם
היתה העיר מובלעת בתוך מדתו תחשב העיר כולה כד' אמות
וישלים מדתו חוצה לה כיצד הרי שהניח את עירובו ברחוק אלף

אמה מביתו שבעיר לרוח מזרח נמצא מהלך למחר ממקום עירובו אלפים אמה למזרח ומהלך ממקום עירובו אלפים אמה למערב אלף שמן העירוב עד ביתו ואלף אמה מביתו בתוך העיר ואינו מהלך בעיר אלא עד סוף האלף ואם היה מביתו עד סוף העיר פחות מאלף אפילו אמה אחת שנמצאת מדתו כלתה חוץ לעיר תחשב המדינה כולה כארבע אמות ויהלך חוצה לה תתקצ"ו אמה תשלום האלפים לפיכך אם הניח עירובו בריחוק אלפים אמה מביתו שבעיר הפסיד את כל העיר ונמצא מהלך מביתו עד עירובו אלפים אמה ואינו מהלך מביתו בעיר לרוח מערב אפילו אמה אחת: הגה ויש אומרים דאפילו כלתה מדתו באמצע העיר מהלך בכל העיר כולה אבל לא חוצה לה ויש להקל (טור והגהות מיימוני פכ"ז מה"ש בשם סמ"ק ורש"י) ואם כלתה מדתו בסוף העיר ואע"ג דעדיין עיבור לפני העיר כל העיר כארבע אמות דלא אמרינן עיבור של העיר כעיר להחמיר (המגיד פכ"ז מה' שבת) כל מקום שהניח עירובי תחומין ויש לו אלפים לכל רוח אסור לו לילך לצפון ולדרום רק נגד רוחב המקום שקנה בו שביתה ואם אינו רק ארבע אמות כגון שאין העירוב ברשות היחיד אסור לו לילך לכל רוח אלפים רק ברוחב ארבע אמותיו עם זוויתיהן כדלעיל סימן שצ"ח סעיף ב' ומכל מקום אם כלתה המדה סוף העיר וכולה כארבע אמותיו מותר לילך כל רחבה ויש לו אלפים חוץ לעיר לצפון ולדרום אע"פ שאין לו רוחב כל כך נגד המקום שקנה בו עירוב (הר"ר יהונתן) המניח עירובו ברשות היחיד אפילו היתה מדינה גדולה כנינוה ואפילו עיר חריבה או מערה הראויה לדיוורין מהלך את כולה וחוצה לה אלפים אמה לכל רוח: (ג) המניח עירובו בתוך העיר ששבת בה לא עשה כלום אין מודדין ממקום עירובו אלא הרי הוא כבני העיר כולם שיש להם אלפים אמה לכל רוח חוץ לעיר וכן אם נתן עירובו במקומות

זֶה נֶתַן וְלֹא יַעֲבֹר

ג'תק ✧ צִמְרֵן מִזֶּה רִנְיָהּ יִצְיָ"ל "צִדְקָה לִצְדִיק מִקֻּדָּה שִׁדְחָה לְצִדְקָה מִסְפָּרֵי רַבְּנָנוּ יִהְיֶה תִּיקוּן לְכָל" ✧
✧ "חֵק נֶתַן וְלֹא יַעֲבֹר" יֵצֵא לְאוּר ע"י הוֹצָאת "נִצְחָתִי וְאֵנֶכָה" שְׁע"י יִשְׁבֵּת תִּיקוּן הַמִּידוּת ✧

המצטרפים לעיר שמודדים התחום חוץ מהם הרי זה כנותנו בתוך העיר: (ד) נתן עירובו חוץ לתחום אינו כלום (ויש לו תחום מביתו) (מיימוני והמגיד פ"ו מה' עירובין):

סימן תט (א) הנותן עירובו בבית הקברות אינו עירוב לפי שבית הקברות אסור בהנאה וכיון שרוצה בקיום העירוב שם אחר קנייה הרי נהנה בו ואם נתנו בבית הפרס ה"ז עירוב ואפילו היה כהן מפני שיכול להכנס שם במגדל הפורח או שינפח והולך:

סֵדֶר לְקוּטֵי תַפְּלוֹת הַיּוֹמִי:

תתשיח: ותהיה בעזרי ותושיעני מהרה שאזכה לקים מה שהזהירונו רבותינו זכרונם לברכה, לציר לפני בשעת הלמוד דמות דיוקנו של התנא והצדיק שאני לומד דבריו הקדושים ויהיה דומה בעיני כאלו הצדיק והתנא עומד לפני וכן כשאדבר ואספר דברי תורתו לאחרים השומעים ממני יהיה מציר ועומד לפני דמות דיוקנו הקדוש, עד שיהיה נחשב כאלו התנא והצדיק בעצמו מדבר עמם, ושומעים דבריו מפיו הקדוש בעצמו באופן שיעשו דבריהם הקדושים פעלתם בשלמות ויגמרו הצדיקים כל התקונים שהתחילו להמשיך בעולם, להחזיר כל העולם לעבודתך ולתורתך באמת ותזכני לחזר כל דבור וכל חדוש אמת של התורה הקדושה מאה פעמים ואחד לפחות באופן שאזכר היטב כל דבור ודבור בדעתי ולא אשכח ממשנתתי אפלו דבור אחד לעולם, עד שיהיה נחקק ונצטיר בדעתי ושכלי ונשמתתי פניו ושכלו ונשמתו של הצדיק האמת שאני לומד ועוסק בדבריו הקדושים והנוראים, באופן שארגיש היטב טעם נעים מתיקות ערבות דבריהם הנשגבים, ויאיר בדעתי ונשמתתי אור התנוצצות

דְּבַר יְהוָה הַמְּאִירִים בְּאוֹר נְשֻׁב וְנוֹרָא מְאֹד מְאֹד לְמַעַן אֲזַכֶּה לְשׁוֹב
 אֵלַיךָ מִהֲרָה, לְהַשְׁלִיךְ אֵלַי כֶּסֶף וְזָהָב וְלֹא אֵלַיךָ עוֹד אַחֲרַי
 שְׂרִירוֹת לְבֵי הָרָע, וְאַמְשֶׁךְ וְאַשְׁמַט אֶת עַצְמִי מִהַבְּלִי עוֹלָם הַזֶּה
 [וְתֵאוֹתָיו] וְתַעֲנוּגוֹתָיו וְאַשִׁים כָּל מַגְמָתִי וְתִשׁוּקָתִי וְחַפְצִי וְחֲשִׁקִי
 וְרִצּוֹנִי וְתַקּוֹתִי לְעוֹלָם הַבָּא הַנִּצְחִי הַקָּיָם לְעַד וְלֹא אֶחְלִיף עוֹלָם
 עוֹמֵד בְּעוֹלָם עוֹבֵר, כְּצֵל עוֹבֵר:

תַּתְּשִׁיט: רַחֵם עָלַי לְמַעַן שְׁמֶךָ וְזַכְּרִי לְזַכְרוֹן אֲמֶת דְּקִדְשָׁה, לְזַכֵּר
 הַיָּטִב אֶת כָּל דְּבַרֵי הַתּוֹרָה הַקְּדוּשָׁה וְתִזְכְּנִי לְהַתְמִיד בְּלְמוּדֵי
 הַיָּטִב, לְהַגִּיט בְּתוֹרָתְךָ הַקְּדוּשָׁה יוֹמָם וְלַיְלָה, וְלַחֲזוֹר כָּל דְּבַר מֵאָה
 פְּעָמִים וְאַחַד בְּאַפְּן שְׁאֲזַכֵּר תְּמִיד אֶת כָּל דְּבוּר וְכָל חֲדוּשׁ וְכָל טַעַם
 וְעֵצָה אֲשֶׁר גָּלִיתָ לָנוּ בְּתוֹרָתְךָ הַקְּדוּשָׁה הַמְּלֵאָה עֲצוֹת וְאוֹרוֹת
 קְדוּשׁוֹת וְנוֹרָאוֹת, וְלִזְכָּרֵם הַיָּטִב בְּכַח הַזְּכוֹרֹן שְׁלִי יִפָּה כָּל יְמֵי חַיֵּי
 עַד עוֹלָם עַד הַיּוֹם אֲשֶׁר תֵּאַסְּפֵנִי אֵלַיךָ בְּשָׁלוֹם וְאַזְכֶּה לָבוֹא לְשֵׁם
 עִם כָּל דְּבַרֵי הַתּוֹרָה שִׁיחִיָּה קָשׁוּר וְחֻקִּים וְכָלוּל וְנֶאֱחָד בְּשִׁכְלִי
 וְנִשְׁמָתִי כָּל דְּבַרֵי הַתּוֹרָה שֶׁבִּכְתָּב וְשֶׁבְּעַל פִּה וְאַזְכֶּה בְּרַחֲמֶיךָ
 לְהִיזוֹת בְּכִלְלִי יִרְאַיֶךָ עוֹסְקֵי תוֹרָתְךָ שֶׁנֶּאֱמַר עֲלֵיהֶם אֲשֶׁרִי מִי שֶׁבָּא
 לְכַאֵן וְתִלְמוּדוֹ בְּיָדוֹ רַחֵם עָלַי לְמַעַן שְׁמֶךָ, כִּי אֲנֹכִי בְּעַנְיִי יַדְעֵתִי
 שֶׁפְּלוֹתִי וְגַרְיָעוֹתִי כִּמְהָ אֲנִי רָחוּק מִכָּל זֶה, אֵךְ בְּרַחֲמֶיךָ הַרְבִּים
 בְּטַחַתִּי כִּי אַתָּה טוֹב וּמְטִיב לְכָל, וְאַתָּה חָפֵץ שֶׁנִּתְפַּלֵּל וְנִעֲתִיר
 לְפָנֶיךָ עַל כָּל הַטּוֹבוֹת הַגְּדוּלוֹת הָאֱמֶתִיּוֹת וְהַנִּצְחִיּוֹת וְעַל זֶה
 תִּמְכָּתִי יִתְדוֹתִי לָבוֹא לְפָנֶיךָ בְּפָנִים שְׂאִינָם יָפוֹת כְּאֵלָה, לְבַקֵּשׁ
 מִמֶּךָ שְׁתֵּאִיר עָלַי אוֹר פְּנֵי מַלְאָךְ חַיִּים, שֶׁהֵם אוֹר פְּנֵי הַצַּדִּיקִים
 הָאֱמֶתִיִּים "הָאִירָה פָּנֶיךָ עַל עַבְדְּךָ הוֹשִׁיעֵנִי בְּחַסְדְּךָ פָּנֶיךָ הָאֵר
 בְּעַבְדְּךָ וְלִמְדֵנִי אֶת חֻקֶּיךָ", וַיְקַיֵּם בָּנוּ מִקָּרָא שְׁכַתּוֹב: "בְּאוֹר פְּנֵי
 מַלְאָךְ חַיִּים וְרִצּוֹנוֹ כְּעַב מִלְּקוֹשׁ אֱלֹקִים יַחֲנֵנוּ וַיְבָרְכֵנוּ יָאֵר פָּנֵינוּ

זֶקֶן נָתַן וְלֹא יַעֲבֹר

ג'תקכ"ג
זֶקֶן נָתַן וְלֹא יַעֲבֹר יצא לאור ע"י הוצאת "נצחתי ואנצח" שע"י ישיבת תיקון המידות

אֶתְּנוּ סֵלָה בְּרוּךְ ה' אֱלֹקִים אֱלֹקֵי יִשְׂרָאֵל עֲשֵׂה נִפְלְאוֹת לְבָדוֹ,
וּבְרוּךְ שֵׁם כְּבוֹדוֹ לְעוֹלָם, וַיִּמְלֵא כְבוֹדוֹ אֶת כָּל הָאָרֶץ אָמֵן וְאָמֵן:

תַּפְּלָה קל"ב: תתשכ"ג {מיוסד ע"פ תורה קל"ד} מֶלֶךְ הַכְּבוֹד, זַכְּנִי

שְׂאֵהיָה בּוֹרַח מִן הַכְּבוֹד, בְּתַכְלִית בְּאַמֶּת וְתַהיָּה
עִמִּי תָמִיד, וְתִתֵּן לִי חֲכָמָה בִּינָה וְדַעַת אֲמִתִּי וְאַזְכָּה לְדַעַת גְּדֻלָּתְךָ
וְרוֹמְמוֹתֶיךָ וּמְמִשְׁלָתְךָ אֲשֶׁר מְלֵא כָּל הָאָרֶץ כְּבוֹדָךָ, וּבְכָל דְּבֹר
וְדָבָר מְלַבֵּשׁ כְּבוֹד מַלְכוּתְךָ כִּי הַדְּבֹר הוּא הַיִּכָּל הַמְּלָךְ, עַד
שְׂאֵת־בְּטֹל בְּעֵינַי עֲצָמִי נִגְדַּ כְּבוֹדָךָ וְלֹא אֶחְפֹּץ שׁוֹם כְּבוֹד כָּלָל כִּי
מִי הוּא פְתִי יִרְצֶה כְּבוֹד בְּהִיכָל הַמְּלָךְ, כִּי כָּל הַכְּבוֹד הוּא רַק
בְּהַדְּבֹר שֶׁהוּא הַיִּכָּל הַמְּלָךְ, וּמִי הוּא הַשׁוֹטֵה שֶׁיִּרְצֶה לְקַבֵּל כְּבוֹד
בְּפָנַי הַמְּלָךְ, אֲשֶׁר כָּל הַכְּבוֹד וְהַגְּדֻלָּה וְהַמְּמִשְׁלָה שְׁלוֹ לְבַד רַחֵם
עָלַי וְתֵן לִי דַעַת אֲמִתִּי לִידַע כָּל זֶה בְּאַמֶּת, וְלֹא אֶרְדֹּף אַחַר הַכְּבוֹד
כָּלָל, רַק אֲדַרְבֵּא אֶתְרַחֵק וְאֶבְרַח מִן הַכְּבוֹד בְּתַכְלִית בְּאַמֶּת
וְאֶמְסֹר כָּל הַכְּבוֹד אֵלַיךָ וְלִירְאֶיךָ הָאֱמִתִּיִּים לְבַד אֲשֶׁר אֶתָּה חָפִּץ
בְּכְבוֹדָם בְּאַמֶּת וַיְקִים מִקָּרָא שְׁכָתוֹב: "שָׂאוּ שְׁעָרִים רְאִישֵׁיכֶם
וְהַנְּשָׂאוּ פִתְחֵי עוֹלָם וַיָּבֵא מֶלֶךְ הַכְּבוֹד, מִי זֶה מֶלֶךְ הַכְּבוֹד ה' עֲזוּז
וְגִבּוֹר ה' גִּבּוֹר מְלַחֲמָה שָׂאוּ שְׁעָרִים רְאִישֵׁיכֶם וְשָׂאוּ פִתְחֵי עוֹלָם
וַיָּבֵא מֶלֶךְ הַכְּבוֹד מִי הוּא זֶה מֶלֶךְ הַכְּבוֹד ה' צְבָאוֹת הוּא מֶלֶךְ
הַכְּבוֹד סֵלָה בְּרוּךְ ה' אֱלֹקִים אֱלֹקֵי יִשְׂרָאֵל עֲשֵׂה נִפְלְאוֹת לְבָדוֹ,
וּבְרוּךְ שֵׁם כְּבוֹדוֹ לְעוֹלָם, וַיִּמְלֵא כְבוֹדוֹ אֶת כָּל הָאָרֶץ, אָמֵן וְאָמֵן:"